

ת"פ 13469/08/17 - מדינת ישראל נגד ל' ד'

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 13469-08-17 מדינת ישראל נ' ד'
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ל' ד'

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו **עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977**.

א. כתב האישום:

2. לפי כתב האישום, במועד הרלוונטי היו הנאשם והמתלוננת בני זוג נשואים למשך כ- 10 חודשים, שהתגוררו יחד ב-----, ולהם בת משותפת שבאותה העת הייתה בת ארבעה וחצי חודשים.

3. ביום 13.10.16, בשעה 22:00 או בסמוך לכך, התפתח ויכוח בין הנאשם למתלוננת, הנוגע לכך שהמתלוננת בילתה את יום הכיפורים עם ביתם בבית הוריה, במהלכו גידף הנאשם את המתלוננת ואמר לה, **"לכי תשני בסלון כמו כלב עם הילדה שלך"**. בהמשך לכך, **עברה המתלוננת לישון בסלון יחד עם ביתה שבעריסה. הנאשם המשיך לגדף את המתלוננת, באומרו "קחי את הילדה שלך ותעופו לי מהבית", "את יכולה לדחוף אותה לתחת זו לא הילדה שלי את הזדיינת עם מישהו אחר", "אני רוצה בדיקת אבהות"**, תוך שנטל לידי מזורדה וארז את בגדיה של המתלוננת. נוכח זאת, צעקה המתלוננת על הנאשם שהוא "מסכן אפס שצריך להתבייש בעצמו".

4. לאחר מכן, פנה הנאשם לחדר השינה וכעבור מס' דקות שב אל המתלוננת ואמר לה שתבוא לישון עימו במיטה. המתלוננת סירבה ואמרה "אל תנשום לכיוון שלי ואל תיגע בי בטעות, ואני לא באה לישון איתך".

5. או אז, החל דין ודברים בין הנאשם למתלוננת, במהלכו דרשה ממנו לסור אל הרבנות ולפתוח תיק גירושין.

עמוד 1

בתגובה, אמר לה הנאשם: "לא לא, את תישארי עגונה הבנת, את תישארי אישה עגונה עגונה, אני אעגן", וגם "אין גט, את תלכי תהיי זרוקה בחוץ, כמו כלבה, אין גט, תמותי לא תקבלי גט".

6. עוד בהמשך, על רקע הויכוח אמר הנאשם למתלוננת: "לכי תזדייני, את והילדה, את חושבת שאת תפסת עליי קלף...מי היא בכלל...אני זורק אותה למים אני לא מתייחס אליה בכלל...את חושבת שאני מתרגש...לא רואה אותך ולא אותה ממטר, איך אני?".

ב. תשובת הנאשם לכתב האישום

7. הנאשם טען טענות מקדמיות של זוטי דברים וכן של אכיפה בררנית.

8. ביחס לכתב האישום, הנאשם הכחיש בתשובתו לאישום את כל עובדות כתב האישום.

9. כן, טען הנאשם טען זוטא, ולפיה, לטענתו לא ניתנה לו האפשרות לייעוץ משפטי קודם להודעתו במשטרה.

10. עוד נטען, שהנאשם הודה בחקירתו במעשה שאינו מקים אחריות פלילית, וכן המיוחס לו בכתב אישום אינו מקים כזו.

ג. דיון והכרעה:

11. על מנת למקד את הדיון, אתייחס לשתי האמירות, אשר לטענת המאשימה מקימות את יסודות עבירת האיומים - האמירה הראשונה, המפורטת בסעיף 5 לכתב האישום: "את תישארי אישה עגונה, הבנת, את תישארי אישה עגונה עגונה, אני אעגן...אין גט, את תהיי זרוקה בחוץ כמו כלבה, אין גט, תמותי לא תקבלי גט", והאמירה השנייה, המפורטת בסעיף 6 לכתב האישום: "לכי תזדייני את והילדה שלך, את חושבת שאת תפסת עליי קלף...מי היא בכלל...אני זורק אותה למים, אני לא מתייחס אליה בכלל...את חושבת שאני מתרגש...לא רואה אותך ולא אותה ממטר, איך אני?".

12. כהערה כללית אבהיר, כי מעתה ואילך, אתייחס ל"מתלוננת" בכתב האישום, בשמה ס', הואיל ואין חולק כי זו מעולם לא הגישה תלונה רשמית.

13. הלכה למעשה, אין חולק שהנאשם אמר את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום. הדברים עולים מדבריה של ס' (בהודעתה במשטרה, בעדותה בבית המשפט, ומתוך ראיות מחזקות נוספות כמו דו"חות הפעולה והמזכרים של השוטרים ששמעו מפיה את הדברים עם הגעתה לתחנת המשטרה וכן הודעתה של אימה במשטרה ששמעה מפיה

את הדברים מיד בסמוך לאירוע והוזעקה על ידה באישון לילה להגיע את דירת בני הזוג).

14. זאת ועוד, הדברים עולים מההקלטה שנמסרה על ידי ס' למשטרה וגם מדברי הנאשם עצמו. ודוק, אף שהנאשם הכחיש תחילה (בהודעתו) את דברי האיום המתייחסים לילדה ואף שבתשובתו לכתב האישום הכחיש את כל העובדות, בסופו של דבר בעדותו בבית המשפט אישר את עצם אמירת הדברים, אך טען להקשר שבו הם נאמרו, לכוונתו באומרם ולכך שגם ס' אמרה לו דברי איום, באופן הדדי.

15. חרף הכחשתו הגורפת של הנאשם בתשובתו לכתב האישום, הרי שבמסגרת שמיעת הראיות הובהר, כי הלכה למעשה אין מחלוקת אמיתית באשר לבסיס העובדות שבכתב האישום. לפיכך, נידרש לטענות ההגנה, שהינן טענות משפטיות:

ראשית, טען הנאשם טענת זוטא, ולפיה לא הובהרו לו זכויותיו בטרם נחקר, ובפרט זכותו להיוועץ עם עו"ד, וכי למעשה הוחתם על טופס ההודעה על זכויות החשוד בתום החקירה ולא לפניה.

שנית, נטענה טענה של הגנה מן הצדק הן מן הטעם של אכיפה בירנית, נוכח העובדה שלא הוגש כתב אישום כנגד ס' בגין איומים, וכן לאור התנהגות מגמתית, כפי הנטען, של המשטרה ושל שלוחת התביעות, כנגד הנאשם, במסגרת חקירת המשטרה ובמהלך ניהול ההליך הפלילי בבית המשפט.

שלישית, נטען כי הדברים שנאמרו ע"י הנאשם כלל אינן מהווים מלל מאיים לפי סעיף העבירה, וכי ניתן להם הסבר ע"י הנאשם בעדותו. בהקשר זה נטען, כי האמירה ביחס לעגינותה של ס' כלל אינה מלל מאיים, והאמירה לפיה "יזרוק את הילדה למים" נתונה לפרשנות והספק העולה מן הפרשנות דינה שתיזקף לזכות הנאשם.

רביעית, נטענה טענת הגנה של זוטי דברים.

16. להלן, אדרש לטענות ההגנה, אחת לאחת.

ג1. ראיות התביעה:

17. במסגרת פרשת התביעה הוגשו הראיות שיפורטו להלן:

18. **ת1** דו"ח פעולה, השוטר שגיב לוי, מיום 13.10.16 בשעה 03:35, אשר נדרש לסייע בעיכוב הנאשם. עפ"י הדו"ח, השוטר אסולין הודיע לנאשם שהוא מעוכב בחשד לביצוע עבירת איומים. עוד עולה, כי בחדר המעוכבים ביקש הנאשם לדבר עם עו"ד פרטי, מסר את שמו של ליאור דהן, אחיו, והתקשר אליו.

19. **ת/2** זכ"ד שנערך ע"י השופט שגיב לוי, מאותו התאריך בשעה 04:05, לפיו לפני כניסה לחקירה הנאשם אמר שאינו מעוניין להיוועץ עם עו"ד בטענה ש"רק עבריינים צריכים עו"ד". הנאשם אישר את חתימתו על המסמך וכן את העובדה שהדברים נאמרו על ידו, בחקירתו הנגדית.

20. השופט שגיב לוי נחקר על המזכרים האמורים ונסיבות כתיבתם.

21. **ת/3** הודעתה של אריאלה שטרית, חמותו של הנאשם ואימה של ס', שהעידה בבית המשפט. בעדותה, ניכר היה כי אינה מבקשת להשחיר את פני הנאשם ולסבך אותו, אלא להפך, העדה ביקשה לצמצם בחשיבותו של האירוע, והעידה כי היה ריב בין בני הזוג, אך כיום הם נמצאים במקום אחר ביחסים ומבקשים להותיר את המקרה מאחוריהם. העדה אישרה, כי הדברים שמסרה בהודעתה הינם אמת. עפ"י ההודעה, בערב כיפור התגלע ויכוח בין ביתה לבין הנאשם. בהמשך לכך, בערב כיפור, בעת ששהו בביתה הבת ס' וביתה התינוקת, הגיע הנאשם אל הבית והיא ניסתה לפייס ביניהם, ללא הצלחה. בצאת יום הכיפורים, שבה ס' אל ביתם של בני הזוג, ובשעה 00:35 שלחה לה הודעת טקסט, שבה נכתב שהנאשם מקלל אותה ואורז לה את הבגדים. האם הציעה כי תגיע אל ביתם של בני הזוג וביתה אישרה זאת (עפ"י הערת החוקר בהודעה, ראה את התכתובת האמורה). כן, מסרה העדה **"כשהייתי איתה בבית, אני חושבת שזה היה בחדר כשארננו בגדים לילדה, ואז היא אמרה לי שהוא איים לזרוק את הילדה למים והיא הקליטה אותו...כשיצאנו החוצה, אמרתי לבעלי שהוא איים לזרוק את הילדה והוא אמר ישר הולכים למשטרה...היא לא רצתה להתלונן, ואמרתי לה תקשיבי זה איום כבר על הילדה וזה לא קללות ולכן צריך ללכת למשטרה"** (ת/3, ש' 23 - 27). העדה מסרה שהיא עצמה לא שמעה את הנאשם מאיים, אך הקשיבה להקלטה.

22. **ת/5** זכ"ד שערך השופט דורון גולן, ביום 13.10.16 בשעה 03:16, לפיו במהלך משמרת לילה, בשעה 02:27, בהיותו קצין תורן, קיבל דיווח מהשטרת דנית פרץ, אודות אישה שהגיעה לתחנה בליווי אמה וכשהיא אוזת תינוקת כבת 4 חודשים, ולדבריה בעלה איים שיטביע את הילדה שלהם. עוד עפ"י האמור בזכ"ד, בהמשך לדיווח, תיחקר השופט גולן את ס' והוריה, ובמסגרת זו מסרה לו ס' כי במהלך שיחה בינה לבין הנאשם, אמר לה האחרון "אני אזרוק את הילדה למים". כן, סיפרה על התדרדרות ביחסיהם, וכי בעקבות ויכוח ביניהם, הנאשם הלך ברגל במהלך יום הכיפורים מביתם שב- ---- לבית הוריה שב- ----, וכאשר הגיע החל צועק ומקלל אותה. בהמשך לאמור, כתב השופט גולן **"ס' והוריה סיפרו לי אודות החשוד והתרשמתי כי רמת המסוכנות שלו גבוהה מאוד והתבטאויותיו חריפות מאוד. בנוסף, תיארו לי אדם שאינו בריא בנפשו ונוטה להתפרצויות זעם ומצבי קיצון. לדברי ס' אינה מעוניינת בהגשת תלונה, התרשמתי כי הסיבה העיקרית לכך היא היות והיא חוששת ממנו. ס' אמרה לי "אם אני אתלונן הוא ישתגע, אתה לא יודע מה הוא מסוגל לעשות, אני מעדיפה שיהיה רגוע", בנוסף אמרה כי כל הערב לא הפסיק לשלוח לה הודעות ולהטריד אותה. הפצתי בה מספר פעמים להגיש תלונה, הוריה גם ניסו לשכנע אותה שזה הדבר הנכון לעשות, אך היא סירבה בגלל שאמרה שהוא יעשה לה בלאגן וגם אמרה שאם יחקר הוא עלול לגרום לה נזק לכל הבגדים שלה ושלה הילדה, לדבריה "לגזור את ארון הבגדים, להשמיד ציוד שלה ושל הילדה ולגנוב את התכשיטים" ולכן לא רוצה להתלונן אלא תיגש לרבנות בבוקר ואולי תוציא נגדו צו...התרשמתי כי מסוכנותו של החשוד גבוהה מאוד...הוחלט לעכב את החשוד לחקירה על אף אי הגשת תלונה מצידה של ס'".**

23. השוטר גולן נחקר על הדברים בעדותו, במסגרת חקירה נגדית, ומסר כי התנהל שיח בלתי פורמלי עם ס' והוריה, היות והיא לא הייתה מעוניינת להגיש תלונה רשמית. העד אישר, כי ניסה לשכנע את ס' למסור תלונה, אך גם מסר כי לא היה הכרח בהגשת התלונה בכדי לפתוח בחקירה, ודי בכך שהובא לידיעת המשטרה כי בוצעה עבירה פלילית וכי יש יסוד סביר לחשד שכך אירע. השוטר גולן אישר, שהציטוטים מתוך דבריה של ס' הם חלק מן השיח ביניהם, ולא כולו, אך שב וחזר על כך שהתרשמותו ממנה הייתה שהיא מאוד חוששת מן הנאשם וכן התרשם מן המסוכנות של הנאשם, בפרט לאור הטענה שצעד ברגל ביום כיפור מהעיר ----- לעיר ----, מה שהראה להבנתו נחישות לבצע פעולה.

24. **ת/6** - דיסק הקלטת השיחה בה נשמעים הדברים המיוחסים לנאשם בכתב האישום. ס' זיהתה בעדותה את קולה ואת קולו של הנאשם בהקלטה ואישרה כי עסקין בשיחה נשוא כתב האישום. ס' אישרה עוד, כי היא זו אשר ביצעה את ההקלטה וכי לא נעשתה בה כל עריכה על ידה. גם הנאשם זיהה עצמו בהקלטה ואישר את עצם אמירת הדברים על ידו. עם זאת, טען הנאשם כי ההקלטה בת 9 דקות אינה משקפת את כל השיח שנוהל בין הצדדים, וכי לפני הדברים שנשמעו בהקלטה וגם לאחריהם, ס' איימה עליו באיומים חמורים.

25. **ת/7** - מזכר שערך השוטר זהר שלום, מיום 13.10.16, ולפיו לאחר גביית עדותה של ס', הוריד את ההקלטה מהטלפון הנייד שלה למחשב וצרב את ההקלטה על דיסק ללא כל שינוי או עריכה.

26. **ת/8** - דו"ח העימות שבוצע בין ס' לנאשם ביום 14.10.16. עפ"י האמור בדו"ח, בטרם החל נמסרה לשניהם אזהרה והם אישרו אותה בחתימת ידם. עוד עולה, כי הוצע הן לס' והן לנאשם להיוועץ בעו"ד והם ויתרו על כך. בהמשך לאמור, סיפרה ס' במלל חופשי את אשר התרחש בין בני הזוג והוביל אותה להגיע לתחנת המשטרה. ס' תיארה ריב קולני, במהלכו הנאשם קילל, גידף אותה ואף אמר לה לקחת את הילדה ו"לעוף" מהבית והחל אורז את בגדיה במזוודה. בהמשך הדברים, ציינה ס' כי הנאשם אמר לה על הילדה "מי היא בכלל, אני לא מתרגש ממנה, את יכולה ללכת את הילדה שלך להזדיין, זה לא הילדה שלי בכלל אני לוקח אותה זורק אותה למים". בתגובה לדברים, הנאשם אמר במסגרת העימות, כי הוא אוהב את הילדה ובסך הכל רוצה "להרגיש משפחה". לאחר שהושמעה לנאשם ההקלטה, השיב "זה בלהט הדברים" וכן "אני לא יודע איך יצא לי מהפה אין לי מושג", אישר שאמר את הדברים אבל טען שלא הייתה לו כוונה ושס' משכה אותו בלשונו. בהמשך לכך, אמר "הדבר הכי גרוע שאמרתי ושיצא לי מהפה, אני מבקש סליחה מהבת שלי".

27. בהמשך העימות, נשאלה ס' על דברי איום שהנאשם טען שאמרה לו - שתכניס אותו לכלא ויזיינו אותו בתחת, וגם "או אני בחיים או אתה בחיים, שנינו בחיים לא נהיה", והכחישה את אמירת הדברים, אך לאחר מכן טענה שאולי אמרה את הדברים, אך אינה זוכרת. בסוף העימות, חזר הנאשם והביע חרטה על הדברים שאמר.

28. **ת/9** הודעתה של ס' במשטרה, מיום 13.10.16 בשעה 09:03, במסגרתה נחקרה באזהרה בחשד לביצוע עבירת איומים כלפי הנאשם. במסגרת הודעתה, נחקרה ס', האם אמרה לנאשם את דברי האיום "או אני בחיים או אתה בחיים, שנינו בחיים לא נהיה", והכחישה זאת. בהמשך, טענה כי במהלך הוויכוח אמר לה הנאשם "תעופי מהבית את הילדה שלך", "את יכולה לדחוף אותה לתחת, זה לא הילדה שלי את הזדיינת עם מישהו אחר", "אני רוצה בדיקת אבהות". לאחר מכן, ביקש שתבוא לישון עימו בחדר השינה, כדרכו להתנצל, ומשסירבה, החלו הרוחות להתלהט

ואז החליטה להקליט את השיחה. ס' החליטה להשמיע את ההקלטה לחוקר, על אף שנאמר לה כי אינה חייבת לעשות כן. בהקלטה נשמעו הדברים המיוחסים לנאשם בכתב האישום. ס' המשיכה וסיפרה, כי לאחר שהשמיע את דברי האיום, יצרה קשר עם אימה וביקשה שזו תגיע אליה, ובהמשך לאחר שהשמיעה לאימה את ההקלטה, אמרה לה זו כי היא צריכה לפנות למשטרה. בהמשך, הכחישה ס' שאמרה לנאשם "אני אזיין אותך, אתה תהיה עצור היום ויזיינו אותך בתחת" ואמרה **"לא איימתי ולא אמרתי דבר כזה, אני בכלל לא התכוונתי להגיש תלונה עליו ולא רצייתי שהמצב יגיע לזה, ההורים שלי הכריחו אותי הם חוששים לחיים שלי ושל הילדה"** (שם ש' 45 - 47). ועוד הוסיפה **"אני לא מבינה למה אני צריכה לחיות בפחד שהוא מאיים להשאיר אותי עגונה, למה הוא מאיים לפגוע בילדה שלנו, בטח שהיא לא צריכה לסבול, אני מפחדת שהוא יפגע בה ואני מבקש(ת) שהוא לא יפגוש את הילדה...אני רוצה לציין כי האיום לזרוק את הילדה למים מפחיד אותי כי יש לנו בבית בריכה"** (שם, ש' 49 - 51), הערת החוקר בנקודה זו בחקירה מציינת, כי ס' בכתה באומרה את הדברים האחרונים. כאשר נשאלה ס' האם היא מעוניינת במעורבות של הרווחה השיבה **"בוודאי, אני גם אלך בעצמי"** (שם, ש' 64).

29. בעדותה של ס' בבית המשפט, היא לא חזרה בה מן הדברים שמסרה במשטרה, אך ניכר היה כי היא כלל אינה מעוניינת במיצוי ההליך המשפטי כנגד הנאשם. ס' שבה וטענה, כי הדברים נאמרו ע"י הנאשם בעידנא דריתחא, כי מאז האירוע חלף זמן רב, מאז היא והנאשם יישרו את ההדורים ואף הביאו ילדה נוספת לעולם. לטענתה של ס', השוטרים ממש כפו עליה, ואף אנסו אותה, להגיש תלונה, למרות שהיא ממש לא הייתה מעוניינת לעשות כן. ס' אישרה, כי לאחר שהייתה בתחנת המשטרה, הגישה בקשה למתן צו הגנה. בחקירתה הנגדית, טענה ס' לראשונה, כי אמרה לנאשם במהלך הוויכוח נשוא כתב האישום, את הדברים המאיימים שיוחסו לה במסגרת חקירתה במשטרה - כלומר, **"או אני בחיים או אתה בחיים, שנינו בחיים לא נהיה"**, וכן **"אתה תהיה עצור היום ויזיינו אותך בתחת"**.

30. **ת/10** מזכר של השוטר זהר שלום, מיום 13.10.16, בו נכתב כי עדכן את ס' על שחרורו של הנאשם ממעצר עפ"י החלטת בית המשפט, וכן נכתב **"כמו כן, לבקשתה בשיחה הסברתי לה כיצד מוציאים צו הגנה"**.

31. **ת/11** - דו"ח פעולה של השוטר אליאל אסולין, מיום 13.10.16 בשעה 03:19, לפיו במועד האמור, בהיותו משמש קצין משמרת, התקבל דיווח מהשוטר דורון גולן, לפיו עליו לגשת לכתובת -----, בית 00 ב----- ולעכב חשוד בגין איומים. כאשר הגיע אל הבית, פתח לו הנאשם, אשר הזדהה בשמו. עפ"י הדו"ח, הודיע לו השוטר אסולין כי הוא מעוכב לתחנת המשטרה בחשד לביצוע עבירת איומים, הנאשם התלבש ויצא עם השוטרים בניידת.

32. **ת/12** דו"ח העיכוב, מיום 13.10.16, בשעה 03:39, שנערך ע"י השוטר אסולין, לפיו הודע לנאשם כי הוא "מעוכב בגין חשד לאיומים", הנאשם לא מסר תגובה וסירב לחתום.

33. **ת/13** מזכר של השוטרת דנית דמארי, מיום 13.10.16, בו נכתב כי בהיותה חוקרת תורנית בתחנת רחובות, בשעה 02:20, נכנסה ס' יחד עם אימה ובידה התינוקת וסיפרה על יכוח בינה לבין בעלה, במהלכו "איים כי יטביע לה את הילדה". לפי האמור במזכר **"בחדרי ישיבה האם א' אשר נראתה מפוחדת ואמרה כי לפני 4 חודשים כאשר ביתה ס' ילדה את התינוקת הוא הגיע לביתה והחל להשתולל ולקלל ומאז היא לא מסכימה שיכנס לביתה. במהלך שיחה עם ס' אמרה כי בעלה ל' חולה נפש, הוא לא מאושפז אבל הוא מתנהג ככה, היא רוצה**

שהוא ילך להיבדק...כמו כן ציינה כי ל' אים כי תהיה אישה עגונה ולא יתן לה גט...היא השמיעה לי הקלטה...אכן נשמע כי ל' אומר לה "אני אזרוק את הילדה למים"...כל השיחה בינינו הבחנתי כי ס' ואימה חוששות כי החשוד יבוא ויפגע בילדה...כל השיחה אני מיעצת לה להגיש תלונה מסודרת ובמקביל בשעות הבוקר ללכת להוציא צו הגנה...הנ"ל סירבה בכל תוקף להגיש תלונה...לציין כי הבת והאם נראו חרדות ומהססות..."

34. ת/14 - הודעתו של הנאשם, מיום 13.10.16 בשעה 04:02, שנגבתה ע"י השוטרת דנית דמארי. אין חולק כי הנאשם חתום על ההודעה.

במסגרת הודעתו, מסר הנאשם כי הוא וס' מנהלים מערכת יחסים זוגית, משך 4 שנים, אך נשואים כ - 9 חודשים ולהם ילדה בת ארבעה וחצי חודשים. הנאשם נשאל על מעשיו ביומיים שקדמו לחקירה, וסיפר כי ביום כיפור בילה בבית הוריו, ואילו ס' שהתה בבית הוריה. כן, סיפר כי ראה את ס' במהלך כיפור, לאחר שצעד אל בית הוריה ברגל, וכי השניים ניהלו שיחה במהלכה אמר לה שהוא רוצה להתגרש ממנה. כך, תיאר הנאשם את ההתרחשות בצאת יום הכיפורים: "הלכתי לעבודה בסוף הצום...עבדתי עד השעה 22:30 וכשהייתי בעבודה היא שלחה לי הודעה...אני הגבתי "את בחרת להיות עם ההורים שלך בכיפור אין לך מה לבוא הביתה", התכוונתי לזה שלא תחזור הביתה, חוזה הבית רשום על שמי ואני רוצה להתגרש. הגעתי לבית ב-22:30, הכנתי לעצמי לאכול, היא ישבה בגינה של הבית שלנו עם חברה שלה...אמרתי לה "מה את עושה פה", היא אמרה "באתי שתראה את הילדה", אמרתי לה שאני לא מעוניין לראות את הילדה ואת ממילא לא נתת לי לראות את הילדה יומיים, קחי את הילדה ולכי לאמא שלך. לקחתי מזוודה אמרתי לה "או שאני יוצא או שאת יוצאת", היא אמרה "אני יוצאת", יצאתי החוצה לעשן סיגריה, היא אמרה לי "או אני בחיים או אתה בחיים, שנינו בחיים לא נהיה" משפט אחד לאחד" (שם, ש' 22 - 30).

ובהמשך:

"אני הבנתי באותה סיטואציה שמישהו מאיתנו ימות. אמרתי לה "ס' את יכולה ללכת, אני לא כועס ולא כלום", אחרי זה אמא שלה הגיעה לקחת אותה ואת הילדה, היא אמרה לי "אני אזיין אותך, אתה תהיה עצור היום ויזיינו אותך בתחת". היא יצאה מהבית...בשעה 01:15...ועכשיו אני פה" (שם, ש' 34 - 37).

הנאשם נשאל והכחיש כי אים שיגזור את כל הבגדים של ס', ישמיד ציוד ויגנוב תכשיטים. כאשר נשאל האם אים שיזרוק את ביתו למים, השיב "אולי גם אני רציתי לשדוד בנק". בהמשך לך נאמר לנאשם שיש הקלטה שלו אומר את הדברים, ולעניין זה אמר "אין דבר כזה, הילדה שלי זה הדבר הכי חשוב בעולם. אני אמנם מראה חוסר עניין בילדה כי אישה במהלך הגירושין זה הדבר שהן ממירות לגברים עד הסוף, אז אני עושה פסיכולוגיה הפוכה". כשנשאל אם אים על ס' שהיא תהיה אישה עגונה, אישר את הדברים באומרו "זה כן, סתם זרקתי לה שתתעצבן...סתם. היא ואני חתומים על הסכם שתוך שבוע אם אחד מהצדדים ירצה גט, הצד השני חיים לחתום" (שם, ש' 41 - 52).

35. **ת/15** - טופס הודעה על זכויות חשוד, מיום 13.10.16. אין חולק, כי הנאשם חתום על ההודעה, אולם לטענתו, כפי שתובא להלן, הובא הטופס לחתימתו לאחר שתמה חקירתו ולא לפניו. כן טען הנאשם, כי חתם על המסמך מבלי שקרא אותו.

36. **ת/16** - תמלול ההקלטה שערכה השוטרת דנית דמארי. יוער, כי השוטרת דמארי נחקרה בשאלות הנוגעות לשרשרת המוצג של הדיסק, אך מאחר ובסיכומי הסניגור לא נטענו טענות לעניין זה, לא אדרש לכך במסגרת הכרעת הדין.

37. **ת/17** הודעת נאשם, מיום 13.10.16, בשעה 04:02, נגבתה ע"י השוטרת דנית דמארי. השוטרת העידה, כי כפי העולה מטופס ההודעה, הנאשם הוזנה קודם לגביית הודעתו בחשד לביצוע עבירת איומים כלפי רעייתו, וכן הוצע לו להיוועץ בעו"ד והוא ויתר על כך. הנאשם נשאל על אירועי יום כיפור, וסיפר על הויכוח שנתגלע בינו לבין ס' מאחר והחליטה לבלות את חג הכיפור בבית הוריה, כן סיפר שצעד ברגל אל בית הוריה במהלך הכיפורים ואמר לס' שהוא מעוניין להתגרש, עוד סיפר כי בצאת הכיפורים כאשר שב הביתה בשעה 22:30 לערך פגש בס' וכי לאחר ויכוח אמרה לו "או אני בחיים או אתה בחיים, שנינו בחיים לא נהיה" וכי הוא הבין מכך שמישהו מהם ימות, וכן שאימה עליו במילים "אתה תהיה עצור היום ויזינו אותך בתחת". הנאשם לא הזכיר בדבריו כל התייחסות לדברים שנאמרו על ידו. כאשר נשאל באופן מפורש האם אים שיזרוק את הילדה למים, השיב "אולי גם רציתי לשדוד בנק", וכאשר נאמר לו שיש הקלטה של השיחה השיב "אין דבר כזה". כאשר נשאל הנאשם, האם אים שיתיר את ס' עגונה השיב "זה כן, סתם זרקתי לה שתתעצבן".

ג. פרשת ההגנה:

38. במסגרת פרשת ההגנה, נשמעה עדותו של הנאשם.

39. בעדותו הראשית, אישר הנאשם כי חתם על האישור לפיו הוקראו לו זכויותיו עובר לגביית הודעתו וניתנה לו האפשרות להיוועץ עם עו"ד, אך ביחס לכך טען "אני בסוף השיחה החקירה הביאו לי את כל הניירת וקשקשתי על זה אני אפילו לא יודע מה כתוב". כאשר נשאל, מדוע לא קרא, טען כי באותו היום עבר טלטלה, והיה בטוח שאם יחתום ילך הביתה, ולכן חתם מבלי להסתכל. כן, טען הנאשם שלא ידע שיש לו אפשרות להיוועץ עם סניגור ציבורי.

40. באשר לאירוע נשוא כתב האישום, סיפר: **"מה שהיה ביני לבין אשתי באותו ערב הוא היה לו הקדמה יומיים לפני, כל המטרה שלי בתור הגבר של אשתי ואבא של הילדה שלי, היא היה לעשות את המשפחה מאוחדת. היה את יום כיפור, ויום כיפור היא בחרה לא לעשות זאת איתי וקיבלתי זאת בצורה לא יפה, מהילדות שלי רציתי להסתובב עם הילדה ואשתי, והייתי מאוד טעון בעקבות זאת, הגעתי אליה הביתה לאחר שיחה עם הוריה. תראי כל ריב בין בני זוג כולם חושבים שזה הסוף, הרבה פעמים גם כשהייתי חבר שלה, ריב בין בני זוג נראה הכי גרוע בעולם, ומה שהיה שם חשבתי שהולכים לגירושין ולא להתראות יותר, ופשוט לקחתי את הרגליים שלי ובכיתי כל הדרך הביתה ואמרתי לעצמי מה שניסיתי לבנות לא מצליח. יצא כיפור והלכתי לעבודה ואז חזרתי הביתה, וראיתי את אשתי עם הילדה שלי בבית. עד לפני שעתיים לא רצית להיות לידי**

מה את עושה פה עכשיו, אמרתי לה תקשיבי את לא צריכה להיות פה אמרת שאת הולכת עשית את הבחירה שלך תלכי, אמרתי לה שמבחינתי אנחנו מתגרשים, היה גם הקדמה להקלטה הזו שאתם שומעים היה לזה הקדמה, היינו לפני כן שעה וחצי בבית אם לא יותר. ואז היא אמרה אתה חושב שאתה מאיים עלי אל תדאג הילדה תגדל עם מישהו אחר והוא ירים אותה והיא תקרא למישהו אחר אבא, והיא לחצה לי על הנקודה הנכונה, בעקבות זאת, שראיתי שלשם היא הולכת... ואמרתי שאם אלך לנקודה של חולשה מבחינתי ואראה לה החולשה מול הילדה, היא תלחץ על זה כל החיים וזה הדבר היחידי שהאישה שכל המדינה נלחמת עליו...אמרתי לה הילדה לא מעניינת אותי אני מבחינתי זורק אותה למים הילדה הזו לא שלי, הכוונה במשפט הממורקר הזה שהכוונה אין לי אחריות כלפיה, אם את חושבת שזה הקלף היחידי שיש לה מולי...היה גם משפט אני מאוד מתנצל שאני אומר זאת, אני משפריץ כמוה לקירות...להמחיש לה שהאיום לא אפקטיבי מולי בתור אדם, מעולם לא חשבתי אפילו בדמיונות שלי לפגוע בילדה, כל מה שקרה ואני עובר זה בגלל שרציתי לשמור על התא המשפחתי שלי אומנם זה יצא לי קצת עקום...".

41. בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם שהוא מבין וקורא עברית.

42. כן, אישר הנאשם שהוא אמר את האמירות המיוחסות לו בכתב האישום, אך טען, "כן, אבל לא כפי שפרשתם את זה. כשלקחתם אותי לחקירה, גם את המילים האלה בסערת רגשות לא ידעתי שאמרתי, ובחקירה אמרתי לא לא לא אמרתי דבר כזה, אבל אחרי שהשמעתם לי את זה בלהט הוויכוח, גם האמירה לא היתה כבדה בעיני, אמרתי ושכחתי, לא לקחתי את זה למקום הזה. בגלל זה המשפטים האלה אני יודע ואמרתי אותם אבל לא בקונוטציה שאתם לקחתם אותם, לא לשם לקחתי את זה". לאחר האמור, הנאשם למעשה אישר שהוא מודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, בניגוד לתשובתו לכתב האישום, אך טען "עשיתם ממני מפלצת, עצרתם אותי וטלטלתם לי את החיים עשיתם ממני מפלצת, אשתי שיצאה מהבית יצאה ללא שריטה, פגע או משהו, גם בתחילת התהליך אמרתי לה תלכי, זה לא קטע שבעל שרוצה לעשות רע ולוקח לה את הילדה ונסגר בתוך הבית, מבחינת המקרה הזה היה צריך להיעלם, הייתי בטוח שאקום בבוקר ואנחנו נדבר והכל בסדר". וכן "אל תגידי איומים, כי כבר בבית משפט שם היו שולחים אותי שם לקבוצות של האלימים, ואמרו לי תגיע לעסקה ותשב עם הקבוצות של האלימים ואמרתי שאני לא מסכים. איומים זאת לא אמירה מבחינתי".

43. הנאשם טען, כי הסיבה היחידה שס' הגיעה אל תחנת המשטרה ביום האירוע, היתה אמא שלה שלחצה עליה, מאחר והיחסים בינו לבין הוריה לא היו טובים באותה העת. ועוד טען, כי חוקרי המשטרה ניסו "לשטוף לה את המוח עלי".

44. הנאשם נשאל על ליאור דהן, ואישר כי זהו אחיו, שהינו עו"ד כיום ובזמן האירוע היה מתמחה. כאשר עומת הנאשם עם האמור בדו"ח הפעולה ת/1, לפיו התקשר לאחיו לפי בקשתו קודם לחקירתו במשטרה, טען "מה שרשום פה לא הגיוני. הטלפון שלי לא היה אצלי בכלל, איך התקשרתי מהטלפון שלי...כן, אמרתי לו שאני רוצה לדבר עם אחי הגדול שלמד עריכת דין. ואז הוא נתן לי טלפון לא יודע איזה טלפון, לא את הטלפון שלי... התקשרתי לליאור ואמרתי לשוטר שאני רוצה לדבר עם אחי. דברתי איתו, ואחי אמר שיגיע." הנאשם אישר,

כי השיחה ששוחח עם אחיו ליאור התקיימה קודם לחקירתו, אך טען שלא ידע שמגיע לו עו"ד מהסניגוריה הציבורית, ושכלל לא נאמר לו, עם זאת אישר כי יתכן שהחוקרת הודיעה לו על זכויותיו והוא לא קלט זאת בגלל הלחץ שהיה נתון בו. כאשר נשאל, האם יתכן שאמר לשוטר שאחיו הוא עו"ד (כפי שצוין בת/2), השיב **"יכול להיות בלהט הדברים אמרתי, אמרתי לו שהוא למד עריכת דין. אני לא יודע. אני אמרתי שהוא למד עריכת דין, אמרתי שאני רוצה לדבר עם אחי הגדול."** כאשר נשאל, האם אמר לפני החקירה ש"רק עבריינים צריכים עו"ד", השיב "כן, אני זוכר שאמרתי שאני לא מוכן להיוועץ איתו. משפט כזה להגיד אופייני לי. אני יכול להגיד דבר כזה."

45. הנאשם אישר חתימתו על טופס הודעה על זכויות חשוד (ת/15). כן אישר כי הוא מבין את המשמעות של האמור במסמך, אך טען כי הוחתם עליו רק בתום חקירתו ולא לפניו. הנאשם טען, כי אינו זוכר האם החוקרת הקריאה לו את זכויותיו לפני חקירתו, ואמר **"אני לא זוכר אנחנו 4 שנים אחרי. יכול להיות שעשתה את העבודה שלה נאמנה ואני לא הייתי בפקוס."**

46. הנאשם אישר כי הוא זוכר את העימות, וכן כי על דו"ח העימות חתם בסופו ולא בהתחלה. הנאשם אישר שהוקראו לו זכויותיו ושהבין אותן "זה היה יום למחרת, אני כבר זוכר יותר טוב. וקלטתי את מה ששאלו אותי." הנאשם אישר שגם בהזדמנות זו, לא ביקש להיוועץ בעו"ד למרות שהוצע לו, וטען לעניין זה **"אם הייתם לוקחים אותי אחורה והייתי מבין את כל הכדור שלג שהולך להיות כאן הייתי לוקח עו"ד כי אתם יותר חזקים ממני... באותה סיטואציה לא רציתי עו"ד."**

47. הקלטת האירוע הושמעה לנאשם והוא זיהה את קולו ואת קולה של ס', וטען **"לעצם אמירת הדברים האלה, בגלל זה אמרתי שאתם רואים דברים מבחוץ, זה לא באמת מה שרואים מבפנים, אני ואשתי חתומים על הסכם ממון והסכם גירושין, במידה ונרצה להתגרש, תוך 7 ימים אחד מהצדדים יכול להגיש בקשה לגט, והשני לא יכול להתנגד, ללא כל סיבה. זה לא איום. אראה לך מסמך מיום הנישואין שלנו שיש את הדבר הזה, אז איזה איום יש פה. אם אמרתי, אמרתי את זה, אך אין לזה משקל. לקחו את זה לכיוון אחר. אראה לך מסמך חתום מעורך דין ונוטריון לפני החתונה שלי."** לאחר מכן, אישר שאמר את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום, אך טען כי אין לנתק את הדברים מין ההקשר שנאמרו, וכן טען שלא אמר את הדברים כדי להפחיד או לעצבן את ס', אלא כדי לגרום לס' להבין שהיא אינה שולטת בו.

3ג. התייחסות לטענות ההגנה:

טענת ה"זוטא":

48. כאמור, נטען ע"י ההגנה, כי הנאשם נחקר בטרם הובהרו לו זכויותיו ובפרט זכותו להיוועץ בעו"ד.

49. נקודת המוצא להכרעה בעניין קבילות הודעות הנאשם נעוצה בסעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, המורה כי הודאת חוץ של נאשם תהיה קבילה מקום בו בית המשפט שוכנע שהיא נמסרה באופן חופשי ומרצון, וכי היא מהימנה (ראו למשל: ע"פ 2868/13 חייבטוב נ' מ"י [פורסם בנבו] פס' 83 לפסק דינו של

כב' השופט שהם (מיום 2.8.2018)). לאחר חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, אין חולק, כי "לצד ההגנה על שלמות גופו ונפשו של הנחקר, נועד סעיף 12 על-פי לשונו המפורשת להגן על אוטונומית הרצון ועל חופש הבחירה של הנאשם במסירת הודאתו בחקירה (הודאה 'חופשית ומרצון')" [סעיף 34 ב-ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי [פורסם בנבו] (מיום 4.5.2006)].

50. לאחר ששמעתי את הראיות, הגעתי לכלל מסקנה שדינה של הטענה להידחות, ואלו נימוקיי:

51. כאמור לעיל, לפי דו"חות הפעולה שערך השוטר שגיב לוי (ת/1 ו - ת/2), בעת שהגיע אל ביתו של הנאשם לעכבו, הודיע לו השוטר אסולין שהוא מעוכב בחשד לביצוע עבירת איומים, והוצע לו להיוועץ בעו"ד, עוד בטרם נחקר. עוד עולה, כי הנאשם אמר בתגובה ש"רק עבריינים צריכים עו"ד" וביקש להתקשר לאחיו, ליאור דהן.

52. השוטר לוי נחקר על הדברים במסגרת עדותו, ולא מצאתי כל עילה לפקפק בהם. זאת ועוד, הנאשם בעדותו אישר כי הדברים אכן נאמרו על ידו, וכי התייעץ עם אחיו עפ"י בקשתו. די באלו, בכדי לאשר שאכן הובהרה לנאשם זכות ההיוועצות קודם לחקירתו, שאחרת, מדוע יאמר את הדברים?

53. גם ממסמכים אותם ערך השוטר אסולין (ת/11 ו - ת/12), עולה כי הודע לנאשם שהוא מעוכב בחשד לביצוע איומים, הן בהגיעם של השוטרים לביתו והן בתחנת המשטרה, אולם הנאשם סירב לחתום על דו"ח העיכוב.

54. השוטר דנית דמארי, גובת הודעתו של הנאשם, נחקרה גם היא והעידה כי הנאשם הוזר בפתיח חקירתו והוצע לו להיוועץ בעו"ד, אך הלה סירב. הדברים עולים מנוסח ההודעה. השוטר דמארי נחקרה אודות העובדה שהשעה המצוינת על טופס ההודעה 04:02, היא אותה השעה המופיעה על טופס ההודעה על זכויות חשוד, ובתחילה לשאלות הסניגור, אישרה שמדובר בשעת ההדפסה של המסמכים, ושאלו מודפסים כמקשה אחת, אך לאחר מכן תיקנה תשובתה וציינה כי זו שעת פתיחת המסמכים, עפ"י המערכת המחשובית המשטרית, כי טופס גביית הודעת החשוד וטופס ההודעה על זכויות חשוד נפתחים יחד, אוטומטית, כי טופס ההודעה על זכויות מודפס תחילה ונחתם ורק לאחר חקירה מודפסים דפי הודעת החשוד כמקשה אחת.

55. מן האמור, ביקש הסניגור כי בית המשפט ילמד שלמעשה זכויותיו של החשוד לא הובהרו לו קודם לחקירתו, וחלף זאת הטופס הובא לחתימתו רק לאחר שתמה החקירה.

56. טענה זו לא אוכל לקבל. ראשית, אני מקבלת את הסברה של השוטר דמארי שהוא גם מתיישב עם ההיגיון והשכל הישר וגם מאחר ולא הוכח ולו לכאורה כל שיקול זר של השוטר בהתנהלותו עם החשוד. שנית, גם הנאשם בעדותו, למעשה לא ידע לומר מתי חתם על המסמכים, לדבריו היה בהלם ובסערת רגשות מכל המתרחש, ולא יודע לומר בוודאות האם ומתי הודע לו על זכויותיו. בתום חקירתו, אף אישר הנאשם כי אינו זוכר האם השוטר דמארי הקריאה לו את זכויותיו קודם לחקירתו, וכי יתכן שהשוטר ביצעה תפקידה נאמנה, ואינו יכול למעשה לשלול זאת.

57. נוסף לאמור, ראוי לציין את דו"ח העימות, ממנו עולה כי גם בטרם בוצע העימות, הוזהרו הנאשם וס' והוצע להם להיוועץ בעו"ד. ואולם, גם בהזדמנות זו השיב הנאשם, כי אינו חפץ בייעוץ משפטי.

58. לאור הראיות המפורטות לעיל, אני דוחה טענות הנאשם וקובעת כי הלכה למעשה הובהרו לו זכויותיו, לרבות זכות ההיוועצות עם סניגור, הן עובר לגביית הודעתו והן קודם לביצוע העימות, ואולם הנאשם בחר שלא להיוועץ בעו"ד, מאחר ו"רק עבריינים צריכים עו"ד" (כדבריו, דברים המביעים בחירה ברורה שלו), וחלף זאת ביקש להתייעץ עם אחיו שבעותה העת היה מתמחה במשפטים, תוך שטען כי אחיו הוא עו"ד, והדבר אכן התאפשר לו.

59. לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את טענת הזוטא שטען הנאשם.

טענת הגנה מן הצדק:

60. טענה זו שבפי ההגנה, נחלקת למעשה לשניים, האחת היא טענה לאכיפה בדרנית, והשניה עניינה בהתנהלות מגמתית של המאשימה, הן במסגרת החקירה המשטרתית והן במסגרת במהלך ההליך המשפטי.

61. כידוע, דוקטרינת ה"הגנה מן הצדק" חלה במקרים בהם התנהלות רשויות התביעה עומדת בניגוד גמור לתפיסות הצדק וההגינות הכללית היא מתן ביטוי לסלידה מהתנהלות הרשות, במטרה להאיר את עיניה ולהסב תשומת לב לסכנות הכרוכות בהתנהלות הבלתי נסבלת, בכל הנוגע ממעשיה ומחדליה והשפעת כל אלה על זכויות היסוד של הפרט. כפי שנקבע בע"פ 2910/94 **ארנסט יפת ואח' נ' מדינת ישראל** (28.2.96), הגנה מן הצדק תקום "... במקרים שבהם המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסאלית נפגעת, דבר שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסובלו".

62. יפים לעניין זה דברי כבוד השופט ד"ר אחיקם סטולר בע"פ 141-09-07 **שמלצר נ' עיריית פתח תקווה** (13.4.08):

**"... הפעלת הדוקטרינה מיועדת למנוע יצירת נורמה התנהגותית פסולה ולא ראויה מטעם הרשות ואם התרחשה התנהגות כזו, לתקן את המעוות.
הפעלת הדוקטרינה נדרשת על מנת לחנך ולרסן את הרשות ולהדריכה במלאכת הפעלת סמכויותיה ואכיפת החוק באופן שוויוני, הוגן, ללא התעמרות ופגיעה בזכויות היסוד של הפרט להליך המשפטי.
יש בהפעלת הדוקטרינה מעין הרמת דגל אדום המשמיע באוזני הרשות ומעמיד אל מול עיניה התראה שאסור לה לחזור על התנהגות זו".**

63. דוקטרינת ההגנה מן הצדק עוגנה בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, המקנה לבית המשפט סמכות להורות, בין היתר, על ביטול כתב האישום, אם הגשתו או ניהול ההליך הפלילי "עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית". כן נקבע כי גם לאחר עיגונה בחוק, ימשיכו לחול

המבחנים שנקבעו בעניין בורוביץ (לעניין זה ראו ע"פ 7014/06 **מדינת ישראל נ' לימור** (4.9.07) וע"פ 5672/05 **טגר נ' מדינת ישראל** (21.10.07)).

64. בענייננו, מתעוררת שאלת ההגנה מן הצדק בשני מישורים. המישור האחד, עניינו בטענת הנאשם לאכיפה בררנית, והמישור השני, עניינו התנהלות המאשימה.

65. בנושא **האכיפה הבררנית**, טען הנאשם, כי המאשימה פעלה באופן מפלה ביחס אליו לעומת יחסה אל ס', זאת לאחר שטען שבמהלך האירוע נשוא כתב האישום איימה עליו ס', וחרף זאת לא הוגש כנגדה כתב אישום.

66. לאחר שבחנתי את הראיות, מצאתי כי דין הטענה להידחות. כדי שיקבע בית המשפט, כי נהגה המאשימה בדרך מפלה כנגד שני חשודים באותו אירוע, על בית המשפט להשתכנע כי אין בבסיס ההבחנה בין השניים הצדקה עניינית. דא עקא, שבמקרה דנן קיים מסד ראיתי שונה בתכלית כנגד הנאשם, מזה אשר היה קיים כנגד ס' במועד הגשת כתב האישום. במה דברים אמורים?

67. כנגד ס' עמדה טענתו של הנאשם בלבד, אשר נמסרה במסגרת הודעתו (ת/14). בחקירתה במשטרה הכחישה ס' את הטענות כלפיה באופן מוחלט במסגרת הודעתה, ואילו בעימות אישרה אותם באופן חלקי ומסוייג, כלומר ציינה שיתכן שאמרה אותם. רק בעדותה בבית המשפט, אישרה ס' והודתה בפה מלא שאמרה את הדברים שטען כלפיה הנאשם.

68. ואולם, כנגד הנאשם עמדה - בעת הגשת כתב האישום - מסה בלתי מבוטלת של ראיות - דהיינו, הודעתה של ס', ההקלטה שמסרה למשטרה, הודעת אימה של ס' שאמנם לא נכחה באירוע אך יכולה הייתה להעיד על דבריה של ס' מיד בסמוך לאירוע בבחינת "אימרת קורבן עבירה" ועל מצבה הנפשי באותם רגעים, התרשמותם של השוטרת דנית דמארי והשוטר גולן כפי שבאה לידי ביטוי במזכרים ודו"חות הפעולה, הודעתו של הנאשם במסגרתה אישר שאמר למתלוננת שיותר אותה עגונה וכן הודאתו בכל המלל שנאמר במסגרת העימות.

69. הנה כי כן, מצבת הראיות שעמדה כנגד הנאשם בעת הגשת כתב האישום הייתה שונה באופן דרמטי ומהותי מזו אשר עמדה כנגד ס' באותה העת. בנסיבות אלו, הרי שלא ניתן לקבל טענה לפיה מצב הדברים בעניינם של הנאשם ושל ס' היה דומה, וכי בכל זאת בחרה המאשימה להתייחס אליהם באופן שונה. נוכח האמור, מקובלת עלי טענת המאשימה, כי המצב הראיתי השונה מהותית הוביל להגשת כתב אישום כנגד הנאשם בלבד.

70. אשר על כן, אני דוחה את הטענה בדבר אכיפה בררנית, שהעלה הנאשם במסגרת הגנתו.

71. באשר לטענת ההגנה **ליחס מגמתי של המאשימה כלפי הנאשם** - טען הנאשם, כי היחידה החוקרת הייתה חדורת מטרה לפעול כנגדו, לחצה והסיתה את ס' להגיש תלונה. ולאחר מכן, אף שלא הוגשה תלונה, בחרה

המשטרה להמשיך ולחקור, ובסופו של דבר אף הוגש כנגדו כתב האישום שבכותרת. זאת ועוד נטענה הטענה בקשר עם אירוע שהתרחש במהלך שמיעת הראיות בתיק ואשר קיבל ביטוי בפרוטוקולים של הדיון, אליו אתייחס בהמשך. בהמשך לאותו אירוע, עוכב הנאשם לחקירה פעם נוספת.

72. לאחר בחינת טענותיו של הנאשם, מצאתי לדחות. להלן נימוקי מסקנתי זו.

73. ראשית, לא הוכחו מניעים או שיקולים זרים של היחידה החוקרת ושל התביעות כלפי הנאשם, ולמעשה לא הוצגה בדל ראיה לכך.

74. שנית, הטענה כאילו שוטרי היחידה החוקרת כפו על ס', עד כדי "אנסו" אותה, להגיש תלונה, אינה מקובלת עליי. אכן, כפי שעולה מן המזכרים ומן העדויות, השוטרים הפצירו בס' להגיש תלונה, אך זאת אך ורק לאורן של מכלול הנסיבות ולאור דבריה של המתלוננת עצמה. במה דברים אמורים? המתלוננת הגיעה, כשהיא נתונה בסערת רגשות, באישון לילה, בלוויית אימה, כשהיא אחזת בבתה שהייתה באותה העת בת 4 חודשים לתחנת המשטרה, סיפרה על ריב קולני ואלים בינה לבין בעלה, שכלל גידופים וצעקות, וטענה שבעלה איים שיזרוק את התינוקת למים ושיש לה חשש אמיתי לחיי הילדה, לאור העובדה שהם מתגוררים בבית עם בריכה. המתלוננת טענה שבעלה מתנהג כמו חולה נפש, שהוא לא שולט בכעסו, שהגיע במהלך כיפור, ברגל, מ----- ל-----, עד לבית הוריה ושגם אז התפתח ריב ביניהם. גם אימה של המתלוננת, ציינה שהיא חוששת ממנו, לאור מזגו החם והתנהלות אלימה מילולית קודמת שלו. המתלוננת השמיעה לשוטרים את הקלטת השיחה עם הנאשם, ואמרה שהיא מפחדת ממנו. כל אלו, קרו לחלוטין ביוזמתה של המתלוננת.

75. הודעתה של ס' נגבתה רק מספר שעות לאחר מכן, בשעות הבוקר, והעימות בינה לבין הנאשם נערך יום לאחר מכן. גם בהזדמנויות אלו, חזרה המתלוננת על טענותיה כי היא חוששת מהנאשם. בנוסף לכך, הגשת הבקשה למתן צו הגנה בבית המשפט, נעשתה למחרת היום, ע"י ס' בעצמה.

76. השוטרים שפגשו במתלוננת בתחנת המשטרה התרשמו, כל אחד בנפרד, כי ס' אכן מפחדת מהנאשם, וכי יש בסיס לחשד שבוצעה כלפיה וכלפי התינוקת עבירה של איומים על ידו וחשש אמיתי שיפעל למימוש האיום. השוטר גולן אף ציין, כי התרשם ממסוכנותו, והכל לאור הדברים שעלו מדבריה של ס' ואימה ומן הנסיבות שבהן נמסרו הדברים בתחנת המשטרה. השוטר גולן ציין גם, שהתרשם שהעדר רצונה של ס' להגיש תלונה נובע, אף הוא, מחששה מהנאשם, וזאת לאור דברים ספציפיים שהיא עצמה אמרה באוזניו, ולא עפ"י תחושותיו והתרשמותו הכללית בלבד.

77. בנסיבות המפורטות לעיל, אין לומר כי החלטת המשטרה לחקור את האירוע אף בהיעדר תלונה רשמית, הייתה החלטה שגויה או בלתי ראויה וודאי לא החלטה מוטית שנבעה משיקולים זרים ובלתי ענייניים. מחובתה של המשטרה לחקור כל חשד סביר לביצוע עבירה פלילית. במכלול נסיבות העניין, המשטרה פעלה במקרה זה, כפי שמצופה היה ממנה לפעול, ניגשה מיד לעכב את החשוד, אשר נטען כלפיו שביצע זה מקרוב עבירת איומים חמורה והובילה אותו לחקירה תחנת המשטרה. בוודאי, אין מקום לטעון כי אופן התנהלותה של היחידה החוקרת מצביעה על מניעים

זרים, או על להיטות יתר לפעול דווקא כנגד הנאשם שהינו גבר. לטענות אלו לא נמצא יסוד בחומר הראיות.

78. באשר לטענות להתנהלות בלתי תקינה של המאשימה במסגרת ההליך השיפוטי - לעניין זה, יש להתייחס לאירוע שהתרחש באולם בית המשפט. ביום 19.06.19, בראשית אחד מדיוני ההוכחות, הביא הסניגור לידיעתו של בית המשפט, כי בתום הדיון הקודם התנהל שיח בין קלדנית בית המשפט לתובעת שהופיעה באותו יום באולם, שממנו עלתה הכרות בין הקלדנית לנאשם ולס'. כן עודכן בית המשפט, כי בעקבות אותו השיח, עוכב הנאשם שוב לחקירה, עוד באותו הערב, ונחקר פעם נוספת בחשד לביצוע עבירה כלפי המתלוננת. לטענת ב"כ הנאשם, התנהלות זו אינה ראויה ואינה תקינה, ומצביעה גם היא על מגמתיות של התביעה, משיקולים בלתי ענייניים, במקרה דנן.

79. ראשית, יובהר, כי עד שנמסרו הדברים ע"י הסניגור, בית המשפט לא היה ער לשיח שנערך בין הקלדנית לתובעת באולם, ואף לא להיכרות שבין הקלדנית לנאשם וזוגתו. ברי, כי בית המשפט סבור שאותו השיח, שהתקיים באולם בית המשפט, בתום דיון בעניינו של הנאשם, על עניינו של הנאשם בקשר עם ס' והתיק המתנהל, מבלי ליידע את בית המשפט, הוא בלתי תקין בלשון המעטה ומוטב היה שלא היה מתרחש כלל. יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מטענת המאשימה לפיה מרגע שהובאו לפניה הטענות, לא יכולה הייתה שלא לבררן. יצוין, כי מטבע הדברים פרטי הטענות החדשות שנטענו בעניינו של הנאשם לא הובאו לידיעת בית המשפט, על מנת שלא להשחיר את פניו וטוב שכך. לאחר שנשמעו הטיעונים בנושא זה, שוכנעתי כי לא הוכח כל מניע זר בפעולתה של התביעה ולא נסתרה חזקת התקינות של הרשות בפעולתה זו.

80. אשר על כן, מכל הנימוקים המפורטים לעיל, אני דוחה גם את טענת ההגנה מן הצדק שנטענה ע"י הנאשם.

האם דברי הנאשם מהווים דברי איום?

81. עבירת האיומים קבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, קובעת כהאי לישנא:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

82. האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפיה להתנהגות מסוימת מצד המאיום, שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת דברי האיום. עמד על כך כב' השופט גולדברג בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373 (להלן: פסק דין ליכטמן):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים *per se* כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת." (עמוד 378 לפסק הדין).

83. יודגש, כי לשם אכיפת האיסור שנקבע בעבירה אין נדרש להוכיח שהאיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה. די בפעולת האיום עצמה, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי להוות עבירה של איומים, שכן עסקינן בעבירה התנהגותית ולא תוצאתית.

84. היסוד העובדתי של עבירת האיומים כולל רכיב התנהגותי ורכיב נסיבתי המהווים ביחד את מכלול ההתנהגות האסורה.

85. חלקו הראשון של הרכיב ההתנהגותי בעבירת האיומים הוא המעשה הפיזי עצמו של ביצוע האיום. על פי לשון החוק, מעשה זה יכול להיעשות "בכל דרך שהיא". חלקו השני הוא תוכנו של האיום. בעוד שהמעשה הפיזי עליו עמדנו לעיל הוא דרך הביטוי הרי שבתוכן האיום כוונתנו היא לביטוי עצמו ולמהות הפגיעה המשתמעת ממנו.

86. בית המשפט נדרש למצוא את האיזון בין השיקולים המתחרים - הגנה על חופש הביטוי מזה והגנה על שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט מזה - המתאים לנסיבות העניין. בית המשפט יידרש בכל מקרה לבחון את הנסיבות המיוחדות של העניין שבפניו תוך שהוא מנחה את עצמו על פי התכליות הכלליות עליהן עמדנו לעיל. בחינה משולבת זו היא שתקבע את התוצאה בכל מקרה ומקרה.

87. הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית, מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאויים, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאויים בלבד. על הלכה זו, שנפסקה עוד בע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי, פ"ד ח(1) 295, 299 חזר בית המשפט פעמים רבות (ראו: פסק דין ליכטמן, בעמוד 379; ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408, בעמוד 416; רע"פ 11043/04 לידני נ' מדינת ישראל (לא פורסם), פסקה 4).

88. יודגש, כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי.

מן הכלל אל הפרט:

89. כאמור ברישא להכרעתי זו, מתוך כל הדברים שנאמרו ע"י הנאשם לס' במועד האירוע, ישנן שתי אמירות שנטען ביחס אליהן שהן מאיימות - האמירה הראשונה, המפורטת בסעיף 5 לכתב האישום: **"את תישארי אישה עגונה, הבנת, את תישארי אישה עגונה עגונה, אני אעגן...אין גט, את תהיי זרוקה בחוץ כמו כלבה, אין גט, תמותי לא תקבלי גט"**, והאמירה השנייה, המפורטת בסעיף 6 לכתב האישום: **"לכי תזדייני את והילדה שלך, את חושבת שאת תפסת עליי קלף...מי היא בכלל...אני זורק אותה למים, אני לא מתייחס אליה בכלל...את חושבת שאני מתרגש...לא רואה אותך ולא אותה ממטר, איך אני?"**

90. בהתאם להלכה הפסוקה, כפי שהובאה לעיל, על בית המשפט לבחון, האם מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבות המקרה, תוכן הביטויים הוא מאיים. לדידי, לאחר בחינה כאמור, התשובה לשאלה זו היא חיובית.

91. יש לזכור, כי הדברים נאמרו מפי הנאשם בעיצומו של ריב קשה עם ס'. הריב התרחש בצאתו של יום כיפור, אשר במהלכו לא שהו ס' והבת עם הנאשם, וזאת בניגוד לדעתו ולמורת רוחו. עד כדי כך לא היה הנאשם שבע רצון מהחלטתה של ס' לבלות את יום כיפור בבית הוריה וכל כך כעס על כך, שהוא צעד, בעודו צם, במהלך יום כיפור, מבית הוריו שב----- לבית הוריה של ס' ב-----, וכאשר הגיע התנהלה ביניהם שיחה קשה, במהלכה לדברי ס' הוא צעק עליה וגידף אותה, ולדברי הנאשם עצמו אמר לס' שהוא מעוניין להתגרש ממנה. זהו ההקשר שבו נאמרו הדברים מפי הנאשם, ויש לכך חשיבות, הואיל והקשר זה נותן לדברים נופך אמיתי, מוחשי וממשי.

92. נטען ע"י ההגנה, כי דברי הנאשם לפיהם יותיר את ס' עגונה אינה בבחינת "מלל מאיים". אני חולקת על כך.

93. בתי המשפט, בערכאות השונות דנו רבות בתופעת העגינות, בחומרתה ובהשלכותיה. לעניין זה, ר' למשל בג"ץ 6751/04 סבג נ' בית-הדין הרבני הגדול לערעורים (פ"ד נט(4) 817), שם נכתב:

"תופעת סרבנות הגט והעגינות בתחום המעמד האישי של בני־זוג יהודים היא קשה וכאובה. היא כרוכה במצוקה אנושית עמוקה לבני־זוג יהודים בישראל".

ר' גם בג"ץ 852/86 שולמית אלוני נ' שר המשפטים (פ"ד מא(2) 1), שם בית המשפט העליון התייחס לשאלת היווצרותה של עגינות כתוצאה מהליכי הסגרה של אדם, ובמסגרת זו נכתב בפסק הדין, כי:

"הצלתה [של האישה - א.ה.ה.] מעגינותה היא שיקול הומאניטארי בעל ערך עליון ומכריע בעולמה של יהדותבמשפטה הפוזיטיבי של מדינת ישראל, וכי "מניעתה של עגינות אישה היא עקרון יסוד, שהוא, על-פי תפיסותינו, מבין הערכים הבסיסיים שלנו."

94. כידוע, לעגינותה של אישה השלכות קשות ועמוקות במישור האישי, המשפחתי והכלכלי. לאור זאת, הכירה ההלכה הפסוקה בעליונות הערכית של הצלת האישה מעגינותה והדין אף הקנה לבתי המשפט סמכות להפעיל אמצעי כפייה לשם קבלת הגט.

95. בשים לב לאמור, הרי שוודאי ניתן לראות דבריו של הנאשם כי יותר את ס' עגונה, כדברי איום המקיימים את יסודות העבירה הפלילית, שכן הותרתה עגונה עלול לפגוע בה בכל מישור של חייה, האישי, הנפשי והכלכלי. וודאי שבמבחן האדם מן היישוב, דברים מעין אלו הנאמרים בשיאו של ריב, שבמהלכו אומר הנאשם כי אין לו כל עניין בהמשך הקשר עם רעייתו ואין לו כל עניין בביתם המשותפת, יש בו בכדי להוות מלל מאיים.

96. יתרה מכך, הנאשם אף אמר בהודעתו (ת/14), כי אמר את הדברים במטרה "לעצבן אותה", כלומר, אין ספק שפרט ליסוד העובדתי של מלל מאיים, הרי שמתקיים פה גם היסוג הנפשי של כוונה להקניט, לכל הפחות, אם לא כוונה להפחיד.

97. הנאשם טען, בהודעתו ולאחר מכן בעדותו, כי ממילא לא יכול היה לבצע את האיום וס' ידעה זאת, לאור קיומו של הסכם כתוב בין הצדדים, לפיו הוא מחויב ליתן לה גט, לפי דרישתה. דא עקא, שהנאשם לא טרח להציג את ההסכם הנטען כחלק מראיות ההגנה, הגם שלכאורה בנקל יכול היה לעשות כן. להמנעותו זו של הנאשם לא ניתן כל הסבר והיא תמוהה, בפרט נוכח העובדה שברור היה לכל ששאלה זו תעלה במסגרת הליך הראיות. מחדלו זה של הנאשם בהבאת ראיה מהותית ורלוונטית, נזקפת לחובתו.

98. מן הנימוקים האמורים, אני קובעת כי הדברים שאמר הנאשם לס', לפיהם יותר אותה עגונה, נכנסים בגדר "מלל מאיים".

99. באשר לאמירה הנוספת שנאמרה ע"י הנאשם לס', כי "יזרוק את הילדה למים", טען הנאשם שהדברים נתונים לפרשנות וכי יש ספק ביחס להיותם מלל מאיים.

100. גם טענה זו דינה שתידחה. הנסיבות שבהן נאמרו הדברים, כאמור היו ריב קולני, אמירות לפיהן הנאשם חושד שהוא אינו אביה של הילדה, דרישתו לבדיקת אבהות, ודרישתו לכך שס' והבת יעזבו את הבית ויפרדו מחייו. כל אלו מחזקים את טענת המאשימה כי הדברים נאמרו כאיום ישיר על חיי הילדה, כדי להפחיד את ס'. המלל עצמו הוא ישיר וקונקרטי, בפרט בשים לב לעובדה שבביתם של הנאשם וס' הייתה בריכה באותה העת.

101. כל אלו, במבחן האדם מן היישוב, מהווים מלל מאיים. ולא רק במבחן האובייקטיבי, אלא גם הלכה למעשה, סובייקטיבית, ס' אכן נבהלה ופחדה כל כך, שהזעיקה את הוריה, רצה באישון לילה עם התינוקת לתחנת המשטרה וטענה שהיא אכן חוששת לחיי הילדה.

102. הנאשם טען, כי אמר את הדברים כדי להראות לה שאין לה כח עליו במסגרת הליך גירושין. כוונה זו, במכלול הנסיבות שפורטו לעיל, בהחלט נכנסת בגדר כוונה להקניט. לפיכך, יש לראות גם באמירה זו כמלל מאיים.

האם מעשיו של הנאשם חוסים תחת הגנת "זוטי דברים"?

103. הגנת זוטרי דברים הקבועה בסעיף 34 יזלחוק העונשין קובעת כתנאילת חולתה, כי "טיבול המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי - המעשה הוא קלערך".

104. הערכים החברתיים המוגנים, הטמונים בעבירה של איומים, הוא הגנה על שלום הציבור, שלוות נפשו, ביטחונו, כבודו, חירות פעולתו וחופש בחירתו של כל פרט. אלימות בתוך המשפחה, לרבות עבירת איומים, היא על ייתמדרגה בתחום האלימות ולעולם תיבצע בגוונים קודרים ויהיבטיס נוספים, שכן

"הצפייה האנושית הטבעית הנה כי בתוך המשפחה הישרו חסיאהבה, הרמוניה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחושה צדקה אנושי" (א' פרוקצ'יה, ב - ע"פ 6758/07 פלוני' מדינת ישראל (11.10.07). האיסור הפלילי הטמון בעבירה של איומים, בפרט כלפי בת זוג, נובע מהסכנה שהיא מציבה כלפי הערך החברתי המוגן, והחשש שמא המאיים יוציא את הדברים מן הכח אל הפועל.

105. על רקע זה הפסק, כי כל שמעשה העבירה מצמיח סכנה לציבור, לא קמה לעושה המעשה הגנת זוטרי דברים. רק אם מעשה העבירה "הצמיח מידה זעירה של סכנה לציבור" תחול ההגנה, כאשר ביהמ"ש משפט מצווה הלנקוט מידה רבה של זהירות בהחלת ההגנה" שמא ירוקנו מתוכן עבירות הנתפסות כקלות מאחרות" (ע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ, פ"ד ס(2), 120).

106. במקרה דנן, לא סברתי כי מעשיו של הנאשם חוסים תחת ההגנה של זוטרי דברים. המדובר בדברי איום חמורים, ממשיים וקונקרטיים, שנאמרו כלפי בת זוגו וביתו התינוקת. לא נעלמה מעיני העובדה שמאז האירוע בני הזוג יישרו את ההדורים ביניהם והם חיים יחד ואף הרחיבו את משפחתם. ואולם, בעת שבה נאמרו הדברים ובהקשר שנאמרו - של כוונה לסיים את היחסים וטענות הנאשם לכך שאינו אביו הביולוגי של הילדה - היה בהם בכדי להקים עבירה חמורה של איומים על שלמות גופן, חירותן ופרנסתן של רעייתו וביתו, מעשה שלא ניתן לומר לגביו שאין אינטרס ציבורי להרשיע בגינו.

ד. סוף דבר:

107. לאור כל הנימוקים המפורטים לעיל, אני קובעת כי עלה בידי המאשימה להוכיח ברמה הנדרשת בפלילים, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע **עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977.**

ניתנה היום, י"ב אדר תשפ"א, 24/02/2021, במעמד הצדדים.